

скій-а языкъ, той може да се научи що ижамъ на умъ-а си, колко да е далечъ отъ мене. Писанна-та книга, която пращамъ къмъ нѣкойси дѣто го нѣма се зве писмо или посланіе. Завчера писахъ на брата си това писмо:

Любезный ми брате!

Азъ сега, кокво-то видишь, научихсе толко, што можж да пишж посланиѣж. Поискахъ да ти обадиж това, за-що мислѣж, че щещъ се зарадвашъ. Предъ малко време бѣхъ съ баща ми у Н., и влизаше въ краснж градинж: развеселихсе много, като видѣхъ тамо безъ брой страни дръвета: но дръвета та на нашж-тж градинж, кои-то ны раждѣтъ ябълки и круши, ми сж обични повече. Майка ми се обрѣче да мж земи съпжтникъ съ неѣж си, кога слѣдъ малко доде да тж види, и за това се радувамъ яко много: здравствуй.

Посланіе то трѣбе да се пиши на книгж бѣлж и хубавж, обрѣзана отъ около, да ся запечататъ съ печатный воскъ, или съ вулини, и да се прати. На надписъ а трѣба да се пиши къмъ кого се праща, за да знае книгоносецъ а кому да ѣж вручи.

Сѣка рѣчь трѣба да се пиши съ онѣж слова, кои-то трѣбватъ, и да е чиста и леснопрочитна: іоше не трѣба да забравя и гласоударенны тѣ бедези, кои-то сж слѣдующи тѣ:

Остро, или оксіа ('), тежко, или карїа ('), облеуено, или камора ('), кратка ('), запатаа ('), дво-стоуѣ (:), тоука (·), тоука-съ-запатаа (;), удивтелно (!), въпростельна (?), поунвтелсна (—),